

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

หัวใจสวयงามแล้วพอ

พอพูดถึงเรื่องวัดนี้ไม่มีเณร ไม่รับเณร อย่างมากก็รับองค์สององค์ ไม่นาน แล้วก็มาเข้ากันได้ มีเณรองค์เดียวมันคงเหงาจะทำ ไปเล่นกับพระไม่ได้ มันก็ทำบั้งไฟเล่นแล้วไปจุดในป่าลึกๆ แต่ก่อนมันเหมือนกว้าง พระไม่มาก เป็นทางจงกรมอยู่ลึกๆ เณรนี้มันคงเหงา มันทำบั้งไฟเล็กๆ ไปจุดคนเดียวลึกๆ ประมาณสองทุ่มมั้ง มันดลบันดาลอะไรก็ไม่ทราบ เราออกจากทางจงกรมแล้วก็ตรงเข้าไปนั่นเลย ซึ่งเราก็ไม่เคยไปนะ มันมีอะไรสะกิดใจลึกๆ เลยเดินเข้าไป เข้าไปจวนจะถึงตัวแล้ว ก็ไม่นึกว่ามีคนอยู่ที่นั่น เพราะทางจงกรมอยู่ลึกๆ กลางคืนไม่น่าจะมีใครมา เพราะกลางคืนสังัดพระท่านก็เดินจงกรมอยู่ข้างๆ กุฎีก็ได้ ส่วนมากจะไปเดินตอนกลางวันอาทิตย์ร่มไม้ เราเข้าไปนั่นได้ยินเสียงไฟซิดๆ ะ เอ้า มันอะไร

บั้งไฟเล็กๆ นั่นมันทำขึ้นนะ ทำให้สนใจ เอ้ มันไฟอะไร เราก็ด้อมเข้าไปดูว่ามันเป็นอะไร สักเดี๋ยวมียอีกนะ ก็มันเตรียมไปพร้อม พอจุดนี้บั้งก็ไปจุดนี้ เราเข้าไปได้ยินเสียงซิดๆ ขึ้นอีก อ้อ มันบั้งไฟน้อย คงเป็นเณรละ มันมีเณรเดียว เราเข้าไปพอมันเห็นเราเท่านั้นตัวสั่นเลยเทียว ทำอะไรเณร โอ้ย ทำไปอย่างนั้นละ ตัวสั่นนะ เราก็มั่วต่อไปอย่ามาทำอย่างนั้นนะ นี่ละมีเณรเดียวเท่านั้นมันก็ทำอย่างนั้น ไปทะเล่กับพระไม่ได้ท่านจะเขกกบาลละซี มันก็เล่นคนเดียวมัน จุดบั้งไฟขึ้น เราดูลักษณะกลัวมาก โศกเศร้าเหงาหงอยทั้งวัน เราก็มืดเหมือนไม่มีเรื่องมีราวอะไร

จนเรื่องมันจางไปแล้วจึงเรียกเณรมาลงทัณฑ์กรรม ตามหลักพระวินัยก็มีนี่ ให้เอาดินมาถม แถวตะวันตกนี้มันต่ำๆ ข้างๆ ศาลานี้ มันเป็นหลุมเป็นบ่อ ให้ไปเอาดินข้างในเป็นจอมปลวก ขุดมา ให้มันทำวันละชั่วโมง ตอนบ่าย ๔ โมงไปขุดดินใส่บั้งก็มาเทๆ ที่เป็นหลุม วันละชั่วโมงๆ ๓ วัน ให้พระควบคุมด้วยนะ มันจางไปแล้วละ จนมันหายไปแล้วที่ว่าท่านจะดูท่านจะอะไรท่านก็ไม่เห็นว่าอะไร คงคิดว้างั้น ตอนกำลังร้อนมากเราก็มืดไม่สนใจ จนกระทั่งมันเย็นแล้วจึงไล่เอาดินมาถม ยกตัวอย่างเช่นเณรนี้แหละ มีเณรเดียวมันก็ทำของมันได้ เสร็จแล้วจึงมาถาม เณรทำบั้งไฟนี้ได้ยังไง บอกว่าตั้งแต่เป็นเด็กไปวัดกับพ่อ ไปช่วยพระท่านทำตะไล บั้งไฟอะไร ก็ไปดู เลยเอาตัวอย่างนั้นมาทำ อ้อ เป็นอย่างนี้เอง เอาตัวอย่างมาทำ ว้างั้น ขบขันดินนะ นั่นละจึงไม่ได้รับเณร วัดนี้ไม่ค่อยมีเณร วัดไหนก็มักเป็นอย่างเดียวกัน ยิงอยู่ในป่าในเขา โอ้ย ไม่มีเลยเณร

พูดเหล่านี้เราก็ไม่ลืมที่ว่าไอ้หมาดำหางกุดอยู่ที่สวนแสงธรรม เราก็ทราบแว่ว ๆ ทราบก็ทราบบ้าง ๆ บอ ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ว่าไอ้ขาวกับไอ้ดำ ไอ้ขาวมันหางยาว ไอ้ดำหางกุด ดูเหมือนลูกแม่เดียวกันเท่ากัน ตัวหนึ่งมันตายเสียเขาบอก เราก็เข้าใจว่าไอ้ดำตายยังเหลือแต่ไอ้ขาว เชื่อฟังแล้วที่นี้ ไปก็เห็นไอ้ขาวตัวหนึ่งมาแทนแต่เป็นไอ้ขาวตัวเล็ก ไม่ใช่ตัวมันตาย เราก็นึกว่าเป็นตัวนี้ไปเสีย ไอ้ดำหางกุดนั้นเรานึกว่ามันตาย ตัวขาวไม่ตาย ความจริงตัวขาวตาย แต่ตัวขาวเล็กนี่มันแทนกันเสีย มันตัวพอ ๆ กัน นึกว่าตัวนั้นไม่ตาย แล้วก็ไปตายใจว่าไอ้ดำหางกุดนั้นตาย

แล้วอยู่ ๆ เมื่อเช้าวานนี้ออกไปนุ่งแต่เช้า ไปเห็นมันนอนอยู่ในโรงที่เขาทำงานอยู่นั้น โรงนอกกำแพงนี้ เห็นมันนอนอยู่ มันมองดูเราตาละห้อย ตาอ่อน ๆ เอ้ หมาตัวนี้ดูลักษณะ เรียกว่าอยากจะสนิทกับเรา เอ้ มันจะมาสนิทกับเราได้ยังไง เราเดินไปเขาก็นอนดูไปดูมา เอ้ หมาตัวนี้ทำไมมันเหมือนไอ้ดำหางกุดที่สวนแสงธรรมนัก แต่เราก็ฝังใจว่าไอ้ดำมันตายไปแล้ว แล้วไอ้ดำทำไมมันเหมือนกันนักหนา มันมีลักษณะสนิทกับเรา เราก็ยังไม่เข้าไปใกล้มัน แต่มันสนิท แต่ก่อนอยู่สวนแสงธรรมเราเคยเล่นกับมันจะว่าไง มันตายนั้นมาเกิดที่นี้เราไม่รู้สิ ดูลักษณะมันจำเราได้นี่ แต่เราไม่อะไร มันก็ดูเรา ผ่านมาถึงมาถามเรื่องราว จึงรู้ว่าไอ้ดำตัวนี้คือไอ้ดำสวนแสงธรรมนั่นเอง ไม่ใช่ตัวนี้ตาย เป็นตัวขาวต่างหากตาย โอ้ เป็นอย่างนี้เอง ขบขันเมื่อวานนี้

อย่างนั้นละความสำคัญผิด ไอ้ดำหางกุดนี้ในความเข้าใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ามันตายไปแล้ว นึกว่าไอ้ขาวหางยาวยังอยู่ ก็พอดีไอ้ขาวหนึ่งแทนกันขึ้นมา ความจริงไอ้ขาวตายแล้ว มีไอ้ขาวตัวหนึ่งมันโตเท่ากับไอ้ดำ จึงนึกว่าเป็นตัวนั้น ไอ้ดำหางกุดนี้ว่ามันตายไปแล้ว ที่ไหนได้มันมาอยู่ที่นี่ พระเอามาละทำ เห็นตัวนั้นตายมันเหงาเลยเอามา มันเหงาอะไรพระอยากเป็นเสี่ยวกับมันนั่นเอง หาเรื่องว่ามันเหงา ตัวเองเหงาไม่ได้เป็นเสี่ยวกับหมาค้อยยังชั่วหน่อย ขบขันดี เราไปตื่นหมาตัวนี้แหละเมื่อวานนี้ อย่างนั้นนะ ดูลักษณะ เอ้ หมาตัวนี้ทำไมจึงเหมือนไอ้ดำที่สวนแสงธรรมนักหนา แต่ไม่ได้ลงใจนะ เข้าใจว่าตัวสวนแสงธรรมตายไปแล้ว แล้วตัวนี้ทำไมเหมือนกันนักหนา ดูลักษณะมันกับเรา มันสนิทเรา เพราะเราเคยเล่นกับมันตอนอยู่สวนแสงธรรม แต่เราไม่ไปจับมัน มันดูทุกอย่างมันอ่อนน้อมกับเรา เราก็เดินผ่านไป มาทราบทีหลัง ที่ไหนได้ไอ้หูตูบหางกุดสวนแสงธรรมคือตัวนี้เอง เพราะฉะนั้นมันจึงสนิทกับเรา ก็มันเคยเป็นเสี่ยวกับเรามาแล้วแต่สวนแสงธรรม แต่เราจำไม่ได้เฉย ๆ ขบขันดีนะ มีหลายตัวสวนแสงธรรม ไอ้ตัวเล็กหางกุดเป็นคู่เหมือนกัน ออกจากโน้นก็มาอยู่ที่นี่ ออกจากนี้ก็ไปโน้น

เมื่อวานไปด่านทั้งสองด่าน ไม่ลงรถเลย ตั้งแต่นั่งรถปีจนกระทั่งถึงกลับมาไม่ลงเลย พอไปถึงด่านก็เปิดท้ายรถให้เขาขนของลงตามจำนวนของแต่ละครอบครัว ๆ ให้ครบ

กัน พอลงของเสร็จเรียบร้อยแล้วบึ่งเลยรถ เราไม่ลง มีแต่คนขับรถกับพระที่ไปด้วยลง เราไม่ลง พอลงเสร็จแล้วก็บึ่งรถเลย ไปด่านสุดท้ายนั้นก็ไม่ลง ด่านสุดท้ายคนเต็มอยู่นั้น เราเปิดข้างรถออก ขนของอยู่ข้างๆ คนยั่วเยี้ยๆ พอมองเห็นเรานี้รู้มใส่เลยนะ นั่นเห็นไหม ทิว เขาดูทิว เขาสงสัยเราเมื่อไร เห็นเรานี้รู้มเข้ามาเลย อ้าวไปยังไงมายังไง รุมมาหาอะไร เราวางนั้น แล้วอยู่ที่ไหน ถาม ว่าอยู่จังหวัดชลฯ แล้วจะไปไหนว่าจะไปนครสวรรค์ แล้วที่เข้ามานี่มาอะไร อ้าว ก็หลงพ้อออกทีวีทั่วประเทศ พอว่าอย่างนั้นคนหนึ่งปุ๊บเข้ามาที่ท่าเรา ผู้ชายหัวหน้าปุ๊บเข้ามา อยู่ๆ ก็มาจับขาเราดึงออกไปเอาไปเหยียบหัวเจ้าของ อุหัวเจ้าของ

เอาไปเหยียบอะไร เท่านั้นสำหรับเหยียบขี่ไม่ใช่สำหรับเหยียบหัว โอ้ย ขอให้เหยียบ ยิ่งเอาหนักขึ้น อย่างนั้นนะ เขาจำได้ ของเล่นเมื่อไร เห็นที่ไหนจำได้ทั้งนั้น เมื่อก่อนนี้พริบเลยเขามารุม เราก็ก่อนรถ ก็มีคนเดียวที่มากกว่าเอาเท้าของเราไปเหยียบหัวอุหัว เอาไปเหยียบทำไมอุทำไม เท้ามีไว้สำหรับเหยียบขี่ต่างหากนะ ไม่ได้เพื่อเหยียบหัวคน โอ้ย ขอให้เหยียบบ้างเถอะ ยิ่งดูแรงขึ้น ว่าเท้าไวยิ่งดูแรง ออกจากนั้นเขาว่าจะไปนครสวรรค์ คงจะไปเที่ยวเพราะทางดี เวลานี้ทางสะดวกสบาย การไปมาหาสู่สะดวก เพราะฉะนั้นคนจึงมีโอกาสที่จะเที่ยวที่นั่นที่นี่ เรียกว่าทุกภาคประสานถึงกันหมดเลย เพราะการคมนาคมสะดวก แต่ก่อนแต่ละภาคๆ มันเหมือนคนละทวีป เตี้ยนี้ไม่ได้เหมือนคนละทวีป มันคนละฟากรู้บ้านเท่านั้นเอง ไกลันิดเดียวๆ ไปมาหาสู่กันสะดวกสบาย

เวลาไปก็ต้องดู คนเราไปต้องดู ตลอดชนบประเพณีเป็นยังไงๆ ถ้าหากว่าได้พักได้ค้างที่ไหน ความคิดความอ่านอย่างนี้ต้องมีด้วยกันทุกคนนั่นแหละ ชนบประเพณีของบ้านนี้เมืองนี้เป็นยังไงๆ อันใดที่ดีก็ยึดมาเป็นคติ อันใดไม่ดีก็ปล่อยให้ผ่านไปๆ การไปมาหาสู่ซึ่งกันและกันนี้เป็นเครื่องประสานประสานความรู้ความเห็นความเป็นไปต่างๆ ให้เข้าถึงใจของกันและกันได้ดี ยิ่งเป็นนักธรรมะเข้าไปหากันแล้ว ยิ่งสนิทได้เร็ว ธรรมะสำคัญนะ ไปที่ไหนซึมเข้าไปเลย.ประสานกันเพื่อความแน่นหนามั่นคง ความสนิทตายใจกัน

เราจึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายเอาธรรมเข้าสู่ใจ ท่านทั้งหลายจะเห็นหน้าเขาหน้าเราเสมอกัน เห็นตัวเขาตัวเราเสมอกัน ฐานะของเขาของเราเสมอกัน ด้วยน้ำใจที่มีความจงรักภักดี ซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน น้ำใจประสานไว้นะ สมบัติเหล่านั้นก็มากมายเป็นเครื่องประสานด้วยกันหมด นี่ธรรมไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น ไม่มีคำว่าแตกต่างแยกว่ายูว่าแห่ อันนี้เป็นข้าศึกของธรรม ไปที่ไหนยูแห่ก่อนกว่นทำลาย เขาทำดีแล้วไปทับไปทุบไปจุดไปเผา นี่คือพวกเลวร้ายพวกอันตรายของสิ่งดีและคนดีทั้งหลาย ถ้าเป็นธรรมแล้วมีแต่ประสานๆ ทั้งนั้น

คิดดูซิอย่างที่เรามาเมื่อวานนี้ พอมองเห็นบีบจำได้หมดเลยนะ เขาอยู่ในทีวี มากี่มามา คนนี้ก็มาคว่ำเอาเท้าของเราไปถูหัว ฟังซินะ เคยเห็นกันเมื่อไรตั้งแต่เกิดมา ทำไมเป็นอย่างนั้นได้ นี่เห็นไหมใจ เขาทราบทันทีว่าเราเป็นผู้นำพี่น้องชาวไทยเราออกช่วยเหลือโลก ประสานหัวใจเขาแล้วนั้น เราคนหนึ่งเป็นผู้อุ้มชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เขารู้ทันที เพราะฉะนั้นเขาจึงสนิทใจทันที จับฝ่าเท้าเราไปถูหัวเขา ถูทำไม เท่านั้นสำหรับเหยียบชี้เหยียบบะไรต่างหาก อู๊ย ขออุหน้อย ยิงอุใหญ่ ชัดลงอย่างหนัก อย่างนั้นแหละ นี่ละน้ำใจธรรมเป็นอย่างนั้น ไปสนิทกันทันที ตายใจกันเลย จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายนำธรรมเข้าสู่ใจทุกคน จะเห็นท่านเห็นเราเสมอกันไปหมดด้วยความประสานกัน

เรื่องเยอหยิ่งจองหองเป็นเรื่องของกิเลสพองตัวเหมือนอึ่งอ่าง วันนั้นเหมือนธรรมหากินเสมอไปเลย อึ่งอ่างเห็นไม้ไผ่หรือในนิทานอีสป เราอ่านตั้งแต่เป็นเด็ก อันไหนที่จำได้จำได้นะ เขามาเขียนเป็นบทสอนคน ครั้นบทเวลาดูแล้วที่ไหนได้มันมีอยู่ในชาดก ไปดูนั่น อ้อ อันนี้เขาเอาออกจากนี้ไปสอนเด็กนักเรียน นิทานอีสป ที่เรารู้ได้ก็ มีชายคนหนึ่ง ขับเกวียนไปในป่า ล้อเกวียนนั้นตกหล่มลึก คว้าลากไปไม่ไหว ก็ร้องโวยวายให้ใครต่อใครมาช่วย เวลานั้นเทวดาที่เป็นเจ้าป่า ก็อาจจะเป็นพวกคนอยู่ในป่านั้นละว่าเป็นเทวดาที่เป็นเจ้าป่า ออกมาช่วย มาช่วยก็ไม่ได้ช่วยธรรมดา ว่า เธอจงเขียนควายให้ควายบินอย่างนี้ ล้อก็ขึ้นจากหล่มลึกได้ การจะร้องโวยวายไปเปล่าๆ ไม่มีใครจะช่วยเจ้าได้ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ฟังตนเองนั้นแลเป็นอันดับหนึ่ง ดิกว่าไปฟังผู้อื่น นั้นเห็นไหมละ ท่านสอนไว้อย่างนั้น นี่ไม่ฟังตัวเอง โวยวายหาเทวดา เทวดาก็มาสอนเสียบ้าง เทวดาช่วยบอกวิธี พอเขียนควาย ควายก็บินแล้วขึ้นได้เลยจากที่ติดอยู่ นั้นก็นิทานอีสป

จำได้ตั้งแต่เป็นนักเรียน มันจำได้ก็เอามา เวลามาพูด มันออกมาจากชาดกทั้งนั้นนะ อย่างไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหาร อยู่ในชาดก เวลาไปเจอในนั้นถึงรู้ว่า อ้อ นี้ออกมาจากชาดกทั้งนั้น ออกมาเป็นนิทานอีสป จากนั้นก็มาไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้อยเปรยๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไว้ไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเมล็ดเดียวก็ได้ ว่าแล้วก็คู้ยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่นๆ ไม่สนใจกับพลอยนี้เลย นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้เท่านั้น นั้นเอาตรงนั้น นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คือสรุปก่อนจะมาสอน

ทีนี้ก็เอามาคิด ไก่แจ้ตัวหนึ่งก็คือเหล่านี้แหละไก่แจ้ มันคู้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยมันก็ไม่สนใจ พบอรรถพบธรรมไม่สนใจ ลากเข้าไปภาวนามันโดดใส่หมอน สู้หมอนไม่ได้ นี่เห็นไหมละ มันวิ่งใส่เสื้อใส่หมอน เสื้อขาดหมอนขาด เย็บเอาชุนเอา นอนไปเรื่อย ไม่สนใจกับการภาวนา เพชรพลอยอยู่นั้นไม่เอาละ พวกนี้พวกไก่แจ้ทั้งนั้นแหละ ไก่แจ้ไก่

จันเป็นไปด้วยกันหมดมันถึงพูดกันได้ใช้ไหมล่ะ นี่ละไก่แจ้ก็เป็นนิทานสอน คือคนที่ไม่สนใจกับสารประโยชน์อะไรเลย สนใจแต่หาอยู่หากิน ตื่นไปวันหนึ่งๆ เป็นบ้ากับมิดกับแจ้ วันนั้นเดือนนั้นปีนี้ เพลินกับมิดกับแจ้ไปไม่ได้ดูตัวเองผิดถูกชั่วดีประการใด ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพลินไปอย่างนั้นแหละพวกไก่แจ้ ถ้าไก่จันไก่ใหญ่แล้วก็หาเอาเหตุเอาผลมาใช้ทั้งนั้น เป็นอย่างนั้นนะ

นี่นิทานอีสปเอามาสอนพวกเรา มาในชาดกทั้งนั้น เวลาไปอ่านเราจึงได้เห็นในชาดก อ้อ นี้ออกไปจากนี้ทั้งนั้นๆ นั่นละธรรมะเครื่องเตือนใจท่านนำมาสอนตั้งแต่เป็นเด็กนักเรียนมาจนกระทั่งถึงครู เอามาสอนตามขั้นตามภูมิ ใหญ่ก็สอนไปอีกภูมิหนึ่งๆ ผู้ที่ควรก้าวเข้าสู่สมาธิภาวนาก็ยังสอนเข้าไป เร่งเข้าไปเรื่อย เป็นขั้นๆ ฟุ้งถึงที่สุดจุดหมายปลายทางได้เลย ไอ้พวกไก่แจ้มันก็นอนตายกองกันอยู่นั้นไม่ได้เรื่องได้ราว พวกไก่จันได้ทั้งนั้นแหละ ได้ๆ ทำเป็นผลเป็นประโยชน์ไป พวกไก่แจ้ที่ตายกองกัน ไม่สนใจ ไปวัดไปวา ก็แก้งๆ ก้างๆ เราดูด้วยนะ เข้ามานี้เข้ามาแก้งๆ ก้างๆ แต่งเนื้อแต่งตัวเหมือนลิงเหมือนค่าง มาอะไรนี้ สถานที่นี้ไม่ใช่เรื่องอย่างนี้นะ ออกไปเดี๋ยวนี้ ไล่เลย ถ้าไปเจอกับเราก็จังๆ เลย ไม้ไผ่หน้าไครนะ มันเหมือนลิงเหมือนค่าง ไม่เหมือนมนุษย์มนา

โลกเขามีความสูงความต่ำ ที่ควรไม่ควร..รู้ นี่ทำไมไม่รู้ เป็นคนทั้งคนทำไมเป็นอย่างนี้ นี่ขับออก มันจะคิดก็คิด ไม่คิดก็ช่างมัน ก็เราสอนให้คิด เราไม่ได้สอนเพื่อความเสียหายแก่คนนั้นนี่นะ สอนให้เป็นข้อคิดอ่านเอาไปพิจารณาตัดแปลงตนเอง ความหมายว่าอย่างนั้น ที่เข้ามาในวัดในวาแต่งตัวล่อนจ้อนมันดูไม่ได้นะมองดูแล้ว พระผู้ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านรักษาเข้มงวดกวดขันเรื่องศีลเรื่องธรรมความดีงามทั้งหลาย เรามาจันจ้านๆ เอาของเลอะๆ เทอะๆ มาปาใส่หน้าใส่ตาท่าน ท่านก็ดูเอาบ้างละซิ จะว่าท่านดูได้ยังไง ความเลวของเจ้าของมันเลวขนาดไหน ความดูของท่านไม่เสียหาย ท่านดูเพื่อดีต่างหาก ไอ้ความเลวของตัวเองที่เข้ามาจันจ้านๆ ไม่ได้คิดอ่านไตร่ตรองอะไรเลย ด้วยความคึกคะนองจนเป็นนิสัยสันดานหน้าด้าน เข้ามาในวัดก็ไม่วัดรู้อะไร นี่ละเอาเสียบ้างๆ ถ้ามาเจอเราแล้วโดนทุกรายแหละ ไม่ว่าจะสูงว่าต่ำแหละครั้นมาหาเราแล้ว เอาทั้งนั้น

ธรรมสูงขนาดไหนทำไมไม่เอามาใช้ เอามาใช้ทำไมมูตรๆ คูถๆ อย่างนี้ นั่นความหมายว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นใครจะมาจันๆ จ้านๆ ในวัดนี้ให้เดือนกันนะ ถ้าเจอกับเราเข้าไปเป็นอย่างนั้นแน่ๆ ขับเดี๋ยวนั้นเลยไม่ให้นำ มาหาอะไร อยู่ที่ไหนมันก็มีอดอยากอะไรไอ้เรื่องมูตรเรื่องคูถสกปรกโสภม เรื่องดีงามไม่นำมาใช้ ว่าให้ซิ ถ้าเราไม่ว่าไม่มีใครว่านะ ที่ว่าเหล่านี้ไม่มีใครสอนไม่มีใครว่า แต่เรานี้เอาเลยไม้ไผ่หน้าอินทร์หน้าพรหม เทวบุตร เทวดาอินทร์พรหมกราบธรรมทั้งนั้น ธรรมเหนือโลกสอนโลกจะเป็นอะไรไป เราก็จสอนอย่างนั้นต่างหาก

มันมาทุกแบบทุกฉบับจนค่าแล้ว จนเดี๋ยวนี้ตั้งกฎปากเปล่านี้ละดูเอา ตั้งแต่ ๕ โมง เย็นลงไปแล้ว อย่าเข้ามาจู้จ้าน มาภิธาม มาอะไร สมมุติว่าขับรถเข้ามา มาอะไร นี่ผิด เวลาแล้วนะนั่น กลับเดี๋ยวนี้ไล่เลย มาจู้จ้านอะไรมาเที่ยวอะไร สถานที่นี้ไม่ใช่สถานที่ท่องเที่ยวเล่นนี่นะ ความเพลิดเพลิดเป็นเรื่องของสกปรก ไปออกไป ไล่เรื่อย ถ้าเป็นคน ยัวเยี้ย ๆ เข้ามาก็แบบเดียวกัน ถ้าเป็นขับรถเข้ามาถามเหตุผลผลเสียก่อน ไม่งั้นจู้จ้านหมดนะ โอ๊ย เลอะเทอะไปหมด

พอพูดอันนี้ก็เอาอีกแล้วนี่ ก็ไปเห็นธรรมาสณีใหญ่อยู่ที่อาสน์สงฆ์ที่ศาลาใหญ่หลังนั้น ธรรมาสณีใหญ่อามาจากไหนก็ไม่ทราบ นี่จี๊พระแล้วให้เอาออกหนี เรื่องของกิเลส ตัณหาเรื่องที่จะมาทับถมมามาก วัตถุนี้มากที่สุดเลยมองไม่ทันนะ มันจะมาเหยียบธรรม วัตถุเหยียบธรรม วัตถุมีมากธรรมเสื่อม ๆ จนกระทั่งไม่มีธรรมนะ ธรรมแท้ส่งอยู่ภายในจิตไม่จำเป็นต้องหาอะไรมาประดับ สวยงามอยู่ในนี้หมดเลยธรรมเป็นอย่างนั้น อันนี้เอานี้มาประดับอันนี้มาประดับชนเข้ามา ๆ ไล่ออก เช่นอย่างเก้าอั้งเก้าอั้งนี้ไล่ออกนะ ไม่งั้นเต็มหมดนะในวัดนี้ เราไม่เอา ไล่ออกเลย ชนมาให้ชนกลับคืนไม่เอา เล่นอ่อน ๆ ไม่ได้กับพวกนี้ นี่ก็เอาธรรมาสณีใหญ่อันหนึ่งมา เอามาจากไหนก็ไม่รู้ กำลังบอกพระให้เอาหนีไปไหน เอาไปนะอย่าเอามาขวางในนี้นะ

พวกวัตถุมันเร็วที่สุดนะมาก็ดมาขวาง เทศน์ ๆ ที่ไหนก็ได้อย่างเดี๋ยวนี้หาธรรมาสณีที่ไหน ก็เทศน์ได้อยู่ พระพุทธเจ้าหาธรรมาสณีที่ไหนกระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ อันนี้เห็นที่ไหนมีแต่ธรรมาสณี ประดับประดาตกแต่ง ใ้เรื่องโลกนี้เร็วที่สุดนะ รวดเร็วมากที่เดี๋ยวมองไม่ทัน มองอยู่ตลอดมองไม่ทัน นี่เห็นไหมอยู่ขอบสระยังมีอะไรเก้าอี้ยาวหรืออะไรมีอยู่สักอันสองอันอยู่ตามนั้น มาเมื่อไรก็ไม่รู้ เราไม่เห็นนะถ้าเห็นหน้าผากแตกพูดจริง ๆ มันมายุ่งอะไร สถานที่ที่ท่านรักษาของท่านมีอยู่มาทำลายทำไม นี่เป็นเรื่องของโลกจู้จ้าน ๆ จ้าจ้าน ๆ หาความสนุกสนานรื่นเริงบันเทิง ไปที่ไหนความรื่นเริงบันเทิงออกหน้าออกตาไป นี่ไม่ใช่สถานที่รื่นเริงบันเทิงแบบสกปรกนะ สถานที่รื่นเริงบันเทิงในธรรมทั้งหลายเพื่อความสงบเย็นต่างหาก นั่นท่านว่าอย่างนั้น

นี่เห็นอยู่เก้าอี้ย้ออะไรเข้ามาจู้จ้าน ใครเอามาเก้าอี้ย้อปาใส่หน้าผากมันนะ มายุ่งทำไม ชนเข้ามา ถ้าต้องการความสะอาดสบายอย่าเข้ามาในสถานที่นี้ด้วยความสบายแบบนี้ นะ ทุกข์ก็ทุกข์ไป ขอให้ใจได้เป็นสุขด้วยการฝึกกรรมานกิเลสตัวเสียดัจฉัยโรนี้เป็นที่พอใจ ท่านทำอย่างนั้นต่างหากนะวัดนี้ ดูไม่ได้นะเวลานี้ มองไม่ทัน เช่นอย่างเราไปกรุงเทพนี่ สิ่งก่อสร้างหรืออะไรข้างหลังนี้มันขึ้นแยะนะ เราอยู่นี้ทำไม่ได้ มีแต่ขโมยทำกัน เวลาเราไม่อยู่ สร้างนั่นสร้างนี่ขึ้นมาแถวนี้เราไม่เห็นนะนี่ เวลาเราไม่อยู่หมอบ เวลาเราอยู่

หมอบ เหมือนไม่มีหุมีตานะ หลับหูหลับตา พอเราไปเป็นบ้าเข้าไปอีก ที่ชิมันนาโมโหนะ กลับมานี้เต็มไปหมด ๆ

เราต้องการอะไรสิ่งเหล่านี้ ดูแต่หัวใจเท่านั้น ให้หัวใจสวยงามแล้วพอ พอหมดไม่มีอะไรเสมอใจสวยงาม อย่าเอามาอวดเก่ง เหล่านี้มีแต่สัวมแต่ถานแต่บุตรแต่คูถ อย่าเอามาอวดธรรมนะ ธรรมเลิศเลอไม่งั้นสอนโลกไม่ได้ เป็นที่ตายใจของโลกไม่ได้ อันนี้ใครตายใจกับมันได้ไหม มันเลอะเทอะมากขึ้นทุกวัน ๆ วัดนี้จนมองไม่ทัน มาจากทางไหนต่อทางไหนเป็นไปอย่างนั้น เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

ผู้กำกับ : ลูกศิษย์อยู่ในนี้เขาขอลามปัญหาธรรมะดังต่อไปนี้ครับ

ข้อที่ ๑. ภาวนาพุทโธในช่วงแรกยังไม่ชัดเจน ลอยไปมา อยากทราบว่าจะกำหนดปักลงจุดใดจุดหนึ่งได้หรือไม่ครับ

หลวงตา : ก็ปักลงพุทโธ สติตั้งอยู่นั้นสิ มันอยู่ในภานั่นนะ นั่นละจุดมันคงอยู่ตรงนั้น คือมันคงอยู่กับพุทโธกับสติ ติดกับอยู่ในร่างกายเป็นองค์อริยสังขารรู้ได้ทั้งนั้น ถ้าอยู่ในตรงนี้เข้าอยู่ไหนอยู่เลย ให้พุทโธติดกับสติติดอยู่นั้นละ นั่นละองค์อริยสังขาร อยู่ในท่ามกลางภานะคือร่างกายถูกต้องหมด

ผู้กำกับ : ข้อ ๒. ครับ ภาวนาแล้วเห็นร่างกายของตัวเองเป็นโครงกระดูก เห็นตับปอด หัวใจ แล้วจะพิจารณาอย่างไรต่อไปครับ

หลวงตา : พิจารณาให้มันแตกแยกกระจัดกระจายออกไป เป็นป่าช้าผีดิบผีแห้งไป เข้าใจไหมละ มันแตกกระจัดกระจายเหมือนป่าช้า ที่แรกไปเผาก็เป็นอย่างหนึ่ง พอออกจากนั้นมันก็แตกกระจัดกระจาย เป็นเศษกระดูกกระดูกเดียวกลายเป็นดินเป็นน้ำไปเท่านั้นละ ให้แยกแตกกระจายไปแล้วตั้งขึ้นมาใหม่ พิจารณาใหม่ ตั้งขึ้นเรื่อย ๆ การพิจารณาอสุภะ อสุภะนี้สำคัญมาก พอมันตั้งขึ้นมามันแตก แตกตั้งขึ้นมาใหม่พิจารณาอีก จนกระทั่งมันชำนาญ เวลามันชำนาญพิสดารมากนะ มองเห็นที่ไหนนี่จำไปหมดเลย

ผู้กำกับ : ข้อ ๓. ครับ สมัยเป็นนักเรียนแพทย์ เคยได้ทำคลอดเด็กก่อนกำหนด (โดยฉีดน้ำเกลือเข้าไปในมดลูก) ช่วงที่ภาวนาก็อุทิศส่วนบุญกุศลให้เด็กดังกล่าว แล้วก็ขออโหสิกรรม อยากทราบว่าเด็กคนนั้นจะได้รับการอโหสิกรรมหรือไม่ครับ

หลวงตา : รับไม่รับช่างเถอะ เราอโหสิกรรมแล้ว จะไปปู้ยี่ปูยำอะไรก็แล้วแต่เขาเข้าใจ อย่างนี้ก็มาถาม ดีที่เรายังตอบให้ เอ๊วว่าไป

ผู้กำกับ : ข้อสุดท้ายเขาบอกว่า พิจารณาจะให้เด็กคนนั้นเป็นอสุภะนี้จะทำยังไงครับ พิจารณาเด็กคนที่อโหสิกรรมให้แล้ว จะพิจารณาให้เป็นอสุภะจะทำยังไง

หลวงตา : พิจารณาเด็กคนนั้นก็ได้อ พิจารณาผู้ใหญ่ของเราเป็นอสุภะก็ได้ เป็นเหมือนกันนั่นแหละ พิจารณาได้ทั้งข้างนอกข้างในไม่ขัดข้อง พิจารณาเด็กก็ได้ พิจารณาผู้ใหญ่ก็ได้ พิจารณาเขาก็ได้เราก็คือได้ เป็นอสุภะกองอสุภะเหมือนกันหมดนั่นละ นอกจากมันไม่พิจารณานั่งหลับตาอยู่เฉยๆ เท่านั้นเองมันถึงไม่รู้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz